

Nieuwsbrief

Januari - Maart 2009

Het was moeilijk selecteren voor de nieuwsbrief. De afgelopen drie maanden zijn er veel dingen gebeurd, mede dankzij vele vrijwilligers.

Echter, naast de dagelijkse gang van zaken zoals administreren, vergaderen, onderhandelen, honderd en één gesprekken, geregeld, ziekenhuisbezoekjes, boodschappen in Mto en Arusha en het op- en neer gereis naar Monduli, zijn in grote lijnen de volgende dingen gebeurd:

Januari

Wiskunde lessen, spel & competitie (bijdrage van Tessa)

Het eerste jaar van de Twiga foundation zit erop. In het eerste jaar is er met name veel aandacht besteed aan hygiëne, kleding en verzorging van de kinderen. Dit jaar staat helemaal in het teken van onderwijs. Daarom zijn we begin januari gestart met twee weken lang extra rekenlessen voor de kinderen die 's ochtends op het centrum zijn.

Alfred geeft rekenles

De rekenlessen bestaan uit een theorie- en praktijkgedeelte. Het theoriegedeelte wordt gegeven door Alfred, de nieuwe Engelse rekenleraar. Alfred is hier de eerste weken in ondersteund door vrijwilliger Jan.

De theoretische stof is zodanig ingedeeld dat de kinderen hun concentratie kunnen bewaren.

De kinderen hebben leren optellen en aftrekken en dat alles in het Engels.

Het praktijkgedeelte bestond uit rekenspelletjes, verzorgd door Tessa en Peter.

Spelletjes zoals ringgooien, autobanden rollen, olifantje prik en levend mikado.

De twee weken zijn afgesloten met een wiskunde competitie dag. Het was erg leuk en gaf ook echt voldoening. Wat een groot verschil tussen dag één en het einde van de twee weken in het hoofdrekenen van de kinderen! In verband met groot succes wordt wiskunde in het dagelijks programma geïntegreerd.

Alle basisschool curriculum leerboeken zijn aangeschaft voor alle klassen zodat we precies weten hoe ver de kinderen zijn op school en ze goed voor kunnen bereiden op de toetsen.

Opzienbarend is Stefano (Jan zei dat hij later wel naar de universiteit kon). Jarenlang heeft hij op straat gezworven met z'n gekke moeder op zoek naar eten. Toen hij in 2007 bij Twiga kwam kon hij nog niet lezen. Men dacht dat hij op z'n minst dyslectisch was. Ook kon hij zich geen twee tellen concentreren. Nu leest hij als de beste en geniet ervan. Hij pakt zelfs op eigen initiatief een Engels leesboekje en gaat dan zitten lezen.

Werken op het land (bijdrage van Peter)

Zoals eerder in één van deze nieuwsbrieven vermeld, is er in 2004 al een stuk land gekocht van vijf hectare. Hier gaat het nieuwe center

Mark, Edu en Peter aan het werk

gebouwd worden, evenals de boma huisjes voor de vrijwilligers/gasten. De fietstocht naar het land duurt ongeveer dertig minuten, slalomend om alle acaciadoornen die op de grond liggen, wachtend op een band die over ze heenrijdt.

Peter, een van de vrijwilligers, is samen met Edu, een jongen van 21 jaar die zowel op het land werkt als bij de tuin van het kindercenter, een aantal dagen naar het land gegaan om daar een greppel te graven. Naast Edu werkt ook Mark op het land. Mark is tevens guard/bewaker van het nieuwe land. Zijn huis grenst aan het land. Hier worden de schep, een groot kapmes en sjofel opgehaald en het werken kan beginnen. Maar zonder de begroetingen van bibi en babu (grootvader en – moeder) van Mark ga je niet aan het werk. Dit werken bestaat uit het graven van gaten, waarin de boomstekjes geplant kunnen worden. Daarna moet er bewaterd worden. Het

water wordt gehaald uit een kraantje zo'n 800m verderop en wordt in plastic jerrycans op de fiets (zo'n 60 liter) naar de zo'n 200 nieuwe boompjes toegedragen. De diepe greppel, die gegraven moest worden, geeft de grens van het land aan. Tevens kan er water doorheen stromen om het land te irrigeren. Het aangeven van zo'n grens is hier echt belangrijk, want voor je het weet, wordt het land gebruikt door Maasai die hun vee daar laten grazen.

Peter heeft hier heel wat dagen gewerkt en is erachter gekomen dat Hollanders toch meer moeite hebben met dit zware lichamelijke werk in de Afrikaanse hitte dan de Tanzanianen. Ondanks deze conclusie mogen de Tanzanianen natuurlijk niet de indruk krijgen dat Hollanders 'watjes' zijn, dus toch maar flink meedoen en doen alsof je het allemaal goed aankan. Hierdoor krijg je wel respect voor Tanzanianen, die zo ogenschijnlijk gemakkelijk dit zware werk doen. Op de terugweg word je opnieuw overladen door de hartelijke wensen en groeten van babu en bibi: "Vannacht zul je heerlijk slapen en nog lekkerder dromen."

Februari

Met alle kinderen en staf een dagje uit, naar het Manyara National park! (bijdrage van Tessa & Peter)

Het aparte en ook het leuke van deze dag is dat de kinderen enkele honderden meters van het park vandaan wonen, maar van alle kinderen en staf is nog nooit iemand het park in geweest! Elke dag zien ze honderden toeristen door Mto rijden in luxe 4x4 jeeps. Nu kregen ook de kinderen de kans om het park van binnen te zien en de prachtige dieren die hier rondlopen van dichtbij te bewonderen.

Om 07:30 waren alle kinderen op het centrum in hun netste kleding die ze met kerst hebben gekregen. De jongens in een lange broek en mooie blouse en alle meisjes in prachtige jurkjes. Eerst nog opruimen en pap eten en toen met zijn allen op weg naar het Visitors centre, waar de kinderen eerst een

Pagina 2 van 6

rondleiding en uitleg kregen over het park, de Great Rift Valley en de veel voorkomende dieren. Om 10:00 kwam de bus en gingen we op pad,

maar niet voordat de kinderen eerst konden smullen van een overheerlijke zoete taart. In het park zagen we heel veel bavianen en olifanten die midden op de weg stonden, zelfs met een kleintje (echt fantastisch!). Lawe vroeg nog of bavianen ook naar school gaan. Hele groepen giraffen, nijlpaarden die heerlijk aan het afkoelen waren in de pool en eigenlijk veel teveel dieren om allemaal hier te noemen. Rond 17:00 waren we weer terug bij het kindercenter. De kinderen waren helemaal moe van de lange dag, het turen en zoeken naar alle dieren tussen bomen en struiken en de hobbelige bustocht. Maar iedereen heeft wel echt een super dag gehad!! De voorbereidingen en de dag zelf werd gesponsord door de 3 vrijwilligers Tessa, Jan en Peter.

Medisch (een selectie)

Alle kinderen zijn weer voor de jaarlijkse check-up naar het overheidsziekenhuis gegaan. Jammer genoeg was het laboratorium dicht, dus konden ze alleen getest worden op Aids (met toestemming vooraf van de families).

Verder, was Witty door een hond gebeten achter in haar been. Gelukkig had de eigenaar een certificaat dat de hond ingeënt was tegen hondsdoelheid. Dat bespaarde haar een hoop ellende en ons ook een hoop kosten want die anti Rabiës prikken zijn erg duur.

Monica is twee keer in het ziekenhuis opgenomen geweest voor een paar dagen. Een

keer met malaria en de andere keer had ze *Monica in het ziekenhuis met Mama Flora en haar moeder*

vagere klachten. Zij is, doordat ze Aids heeft, extra kwetsbaar voor allerlei ziektes.

Tijdens het HIV/AIDS seminar hebben we ook geleerd dat Aids patiënten vaak meer te lijden hebben van aanrakingen van anderen (met vieze handen) dan andersom.

Zij en haar moeder hebben ook weer *ImmunAce* gekregen, voedingrijke pillen die een soort boost geven aan de gezondheid, net als een Landrover met een 4WD die uit een modderkuil getrokken wordt en daarna weer een poos 'zelf' verder kan.

Dorcasi had veel last van twee melktanden die er niet uit wilden waardoor haar grote tanden erachter waren gaan groeien. De tandarts in Arusha heeft ze verwijderd, Dorcas moest huilen maar dat kwam, vertelde ze achteraf bij

een ijsje, door de stoel die omlaag werd gepompt door de tandarts.

Weer tijd voor een nieuwe outfit

De broeken, shirts en schoonschoenen waren zodanig versleten dat we besloten naar de tweedehands markt in Arusha te togen. Baukje, Arnold, Tessa samen met mama Flora die een

Mama Flora en Arnold

kei is in afdingen zijn de benodigde kleren en schoenen gekocht. Wat een inspanning weer; maten opnemen van alle kinderen, kijken wat er nodig is, reizen naar Arusha, in de dalla dalla, naar de markt, onderhandelen, sjouwen met zware tassen de bus in terug naar Mto, sjouwen naar het kindercentrum, kleren passen, weer terug naar Arusha om sommige dingen te ruilen enz.

Vandaar ook dat we besloten hebben om de ouders/verzorgers van de kinderen 10% mee te laten betalen. Mochten ze echt geen kans zien om te betalen dan kunnen ze (volgens een inmiddels gemaakt rooster) 3 dagen werken in het project. Inmiddels hebben er 5 van de 13 betaald en die kinderen hebben dus al hun nieuwe garderobe mee. Twee moeders hebben al geholpen met allerhande klussen op het centrum.

Maart

Werken in de zon: Twiga vrijwilligers

Het was van eind februari tot half maart volle bak in het huis. Jan Munters, Peter Mos en Tessa

Groot zijn met name druk bezig geweest met de rekenlessen, sport maar ook met het Engels oefenen met de kinderen, meedoen met van alles, op het land werken, een basketball ring maken, een dagje met de ouders/verzorgers van de kinderen meewerken en vooral spelen; veel spelen! De kinderen maar ook de staf en met

name de Maasai bewakers hebben genoten van deze windhoos aan energie. Ze leefden helemaal op, hielden watergevechten, wisselden verhalen uit, gingen samen met de honden zwemmen in de rivier en hielden pijl en boog en speer competities. Het was mooi om te zien hoe twee culturen van dezelfde leeftijdsgroep helemaal aan elkaar gewaagd en gewend waren geraakt. Op het einde werden ze dan ook uitgenodigd om 'thuis' bij de bewakers te

komen en dat gebeurt niet vaak (Jan en Tessa eten dapper mee van de maïspap met verse koeienmelk).

Jan en Peter zijn zelfs nog een weekje er tussen uitgeknepen naar Lake Natron met onze bewaker

Lucas, die daar geboren en getogen is als gids. Baukje (lab analist heeft een half jaar in een Tanzaniaans ziekenhuis gewerkt) en Arnold van Rijn (lab analist en bouwkundig) kwamen het project voor 3 weken helpen o.a. met het verder uitwerken samen met William van de individuele kinderfiles, met de uitbreiding van de tuin, het geven/sponsoren van een HIV/AIDS seminar (zie live verslag hieronder), het repareren en maken van allerhande dingen in beide huizen, het meedraaien met de lessen en het organiseren van nieuwe kleren en schoolschoenen voor de kinderen. Baukje en Arnold waren 2 jaar geleden de eersten die het kinderruimte zagen (voor de start van het project). Toen al beloofden ze later terug te komen om te helpen. Voordat ze dit jaar bij Twiga kwamen hadden ze al een week rondgereisd met hun collega Judith die labs in Tanzania van o.a. microscopen voorziet. Judith draaide ook 3 dagen mee in Mto.

Kees Mos, de vader van Peter kwam ook nog een weekje langs. Machteld en Kees (psycholoog) kennen elkaar nog van een paar jaar terug toen er sprake was van evt. samenwerking met Teylingereind, de jeugdtevangers in Sassenheim op het gebied van een levensvaardigheidsprogramma of zgn. Life Skills program. Kees liep mee met het dagelijkse programma en heeft een korte training 'hoe feedback te geven aan elkaar en aan de kinderen' verzorgd voor William, Alfred en Agnes, de jeugdwerkers/leraren daarna gingen vader en zoon nog een weekje op safari.

Jan vertrok zondagochtend om uiteindelijk met de oude Chinese kopertrein naar Lusaka af te reizen waar hij een vriend zou ontmoeten om verder samen te reizen. De volgende dag kwamen Yorianne Elfrink en Yvanka Zwaga. Ze blijven 2 maanden waarna hun vriendjes komen. Na de eerste dagen meegedraaid te hebben, hadden ze al een 'to do' lijstje gemaakt. Na enig overleg is besloten dat ze een EHBO training gaan geven aan de staf van het kinderruimte, een eerste hulp kastje gaan maken en een themaweek (een dag staat dan bijv. in het teken van *Hygiëne, Respect, Emoties* enz.) gaan organiseren voor de

vakantieweek in begin april samen met William, Agnes en Alfred. Verder gaan zij een map maken met hier veel voorkomende ziektebeelden, de symptomen en de bijbehorende reguliere en alternatieve (Afrikaanse) behandelwijzen. Een dieetprogramma voor Monica en haar moeder en een dagje met de mama's naar de markt om samen inkopen te doen en te koken.

Het Twiga vrijwilligersprogramma/guesthouse is opgezet om inkomsten te genereren teneinde na een paar jaar zelf de kosten te kunnen dekken van beide programma's. Tevens, zoals u hierboven heeft kunnen lezen zorgen de vrijwilligers voor enorme extra kwaliteit van het dagelijkse programma (o.a. al door meer één op één aandacht voor de kinderen) en maken het mogelijk dat speciale tijdrovende projecten/acties uitgevoerd kunnen worden. De vrijwilligers komen niet met de mentaliteit van "ik ga arme zwarte kindjes met een vlieg op de wang helpen in donker Afrika" maar met "ik wil iets voor de wereld betekenen, ik ga een ontzettend leuke en leerzame tijd tegemoet waar ik van groei en inderdaad, wat leuk, het blijkt ook te helpen".

Vergunning

Toen Machteld terug kwam begin dit jaar hoorde ze dat het

centrum bezoek had gehad van verschillende overheidsfunctionarissen.

Alle projecten in de regio die iets met kinderen van doen hadden werden nader onderzocht. Dit kwam doordat een manager van een weeshuis in Mto wa Mbu een crimineel bleek te zijn. De Tanzaniaanse overheid nam het hoog op en stuurde één van de naaste adviseurs van President Kikwete. De overheid wil nu dat alle projecten, naast dat ze geregistreerde organisaties zijn een vergunning aanvragen en onder een specifieke wet vallen. Dat het nog allemaal nieuw is blijkt. Machteld is al weken bezig om samen met de District sociaal welzijnsdirecteur Dhr. Mbasha (zie foto) en die van de Regio, de schriftelijke wetgeving te vinden. Waar zijn die en waar zijn de formulieren waarmee iemand een aanvraag kan indienen voor een vergunning? (wordt vervolgd).

Extra: Live verslag door Baukje van Rijn

HIV / AIDS Seminar

Zaterdag 7 maart is er op verzoek van Twiga een seminar georganiseerd speciaal voor de staf van het Twiga kinder- & het vrijwilligershuis en de ouders/verzorgers van de kinderen. Tevens werden er een aantal belangrijke mensen uit het dorp uitgenodigd (totaal aantal 55 participanten). Aan de organisatie van het seminar deden mee:

- Dr Sanka: arts van het overheidsziekenhuis,
- Mama Lomayani: counselor en coördinator HIV/AIDS patiënten bij het Lutherse kliniekje
- Mama Lanta Idi en Mama Jamhuri: beiden leven zij met AIDS, komen hiervoor uit en vormen nu met 90 vrouwen een organisatie die voorlichting geeft en ervaringen uitwisselt en
- Baukje: werkzaam als analist op het laboratorium in het ziekenhuis te Emmen en voor drie weken vrijwilliger bij Twiga.

Baukje had vooraf informatie opgevraagd via AMREF en wat lesmateriaal meegenomen. In overleg met de andere gastsprekers is een programma opgesteld. Ieder was enorm enthousiast en willen ook graag meewerken. Via de plaatselijke cateraar George, hebben we het ontbijt en de lunch kunnen regelen. Normaal koken de mama's zelf maar deze dag waren ze dus te gast als deelnemer van het seminar.

Discussiegroepjes

Verder werden de onderwerpen verdeeld onder de sprekers en Baukje stelde voor om na elke spreker de aanwezigen te verdelen in groepen en hen een aantal vragen te geven waar ze over konden discussiëren. Dit bleek een succesvolle formule met veel participatie. Als laatste zou de bedoeling zijn om twee video's te laten zien van ieder een half uur. Tessa schilderde een mooi Twiga bord voor dit soort gelegenheden (is decoratie schilder in Nederland).

Als we in Nederland zo'n dag organiseren gaan we even achter het

bureau zitten, bellen wat mensen en klaar is kees. Maar zo gaat het hier natuurlijk niet. We moesten overall persoonlijk langs om alles geregeld te krijgen en een prijs af te spreken. Zo zijn we een aantal dagen bezig geweest.

Het seminar vindt plaats bij de lagere school op een terrein buiten onder de bomen. Hiervoor moesten nog een aantal matten worden aangeschaft. Om ook wat te kunnen opschrijven is er een flip-over gemaakt. Primitief maar functioneel. Ook hebben we via de

Baukje en mama Lomayani aan het woord

hoofdonderwijzeres een aantal tafels, stoelen en bankjes geregeld waar o.a. het eten op geserveerd werd.

De bedoeling was om 10.00 uur te beginnen maar zoals al verwacht werd dit natuurlijk niet gehaald. De sprekers waren wel allemaal mooi op tijd. Zo rond half 11 kwam het ontbijt en rond 11.00 uur konden we beginnen.

Voor de vertaling van Baukje was William gevraagd en deed het prima. Zij vertelde over wat het verschil is tussen HIV en AIDS en wat het virus in het lichaam doet. Over CD4 en wat medicijnen doen met CD4 en het belang hiervan. De groepjes werden gevormd, mannen bij mannen en vrouwen bij vrouwen, en kregen allen een schrift met de vragen in het Swahili en een pen. In elke groep zat iemand die kon lezen en schrijven en niet bang was het woord te nemen. Al gauw bleek dat dit werkte en dat er allerlei vragen kwamen uit de groepen. Dr. Sanka vertelde over de overdracht van HIV en in welke lichaamsvloeistoffen dit voorkomt. Over het belang van testen, behandeling en preventie.

Door de vele vragen liep het programma wat uit en we besloten eerst de Sangoma groep te laten optreden voor wat ontspanning. Zij voerden een toneelspel op van een zoon die gaat studeren in de stad, hij komt een foute vriend tegen die hem meeneemt naar de hoertjes. Geen gebruik van condoom en deze jongen wordt dus besmet met HIV en krijgt AIDS. De ouders hebben tijdens niets van hun zoon vernomen en moeder wil op zoek maar vader verbiedt dit. Na een tijdje komt de zoon ziek thuis. Gelukkig nemen ze hem mee naar het ziekenhuis. Vaak gebeurt dit niet en worden deze jongens verstoten door de familie.

Na dit optreden aten we lunch met een soda en toen was Mama Lomayani aan de beurt om haar verhaal te houden.

Terwijl het seminar plaatsvindt werden de kinderen in het Sarakasi huis bezig gehouden door Tessa, Jan en Arnold. Ook zij kregen daar hetzelfde ontbijt en lunch.

Zij vertelde over haar ervaringen met Aids patiënten en families en stigmatisering. Echt een vrouw met spirit stond voor en tussen alle participanten te benadrukken hoe belangrijk het is condoms te gebruiken bij sex en goed te gebruiken en te laten testen als je twijfelt en denkt misschien besmet te zijn. Ze smeekte de mensen om patiënten niet te verstoppen maar ze te laten behandelen. Ze vertelde over gevallen waar de AIDS patiënt maar weinig of geen eten meer krijgt van de familie. Zo wil de familie voorkomen dat de patiënt vaak naar het toilet moet en dus ook vaak gewassen en dus aangeraakt moet worden.

We wilden video's gaan kijken maar het apparaat bleek het niet te doen. In plaats daarvan liet Mama Lomayani condoms halen.

Lanta Idi in discussie met staf, de oom van Stefano, de nieuwe leraar Alfred en iemand van de Sangoma groep.

Die deelde ze samen met Dr Sanka uit en gaven een demonstratie en spoorden mensen aan om mee te doen. Een fles of banaan wilden ze niet gebruiken om de condoom overheen te draperen omdat men dit zelf ook dan over een banaan doet en dit naast hun bed legt en denkt dat je zo veilig sex hebt. Er waren veel zinnige praktijk vragen bijvoorbeeld van een man die vroeg hoe vrouwen binnen een huwelijk veilig konden vrijen. Bijna alle mannen gaan vreemd en weigeren condoms te gebruiken. Een vrouw wordt gewoon geslagen als ze weigert haar plichten te vervullen. Lomayani antwoordde de vraag met

een vraag: wat voor een vrouw ben je als je toestaat dat je ziek gemaakt wordt en ook je (toekomstige) kinderen in gevaar brengt. Ze benadrukte nog dat de vrouw eigenaar is van haar eigen lichaam.

Bij de participanten echter hing een soort gelatenheid, iedereen wist dat deze kwestie veel complexer lag, en dat vrouwen die weigeren echt mishandeld worden.

Alle leden van de Sangoma groep droegen T-shirts waar op stond: "Als je echt van haar houdt, bescherm je haar" reclame voor Tanzaniaanse condoms.

Dr. Sanka, Maasai bewaker Mateo, Mama Lomayani en Mark Mwakarole de bewaker van het Twiga land

De bewakers, de Maasai krijgers, waren ook aanwezig en waren erg ingenomen met deze dag. Ze beloofden zich meteen maandag in het ziekenhuis te laten testen. Echt een overwinning voor hun zelf. Dit was toch een belangrijk begin! Het was geslaagde dag, onze staf weet nu bijv. hoe je geïnfecteerd kunt raken en dat kinderen met en zonder Aids gewoon met elkaar kunnen spelen zonder gevaar, maar dat als je een wond met veel bloed wil schoon maken van een kind je even handschoenen aan moet trekken (ook ter bescherming van het kind).

Een paar dagen later hoorde we van Mama Lomayani dat ook vijf leden van de Sangoma groep zich waren komen testen. De Maasai vroegen of we te zijner tijd ook eens zo'n seminar bij hen kunnen organiseren.

Deze dag werd gesponsord door het **Afrikafonds** van het ziekenhuis in Emmen. Hiervoor onze hele hartelijke dank.

